Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (десети разширен състав)

20 декември 2023 година*

„Държавна помощ — Данъчно облагане на пристанищните органи в Италия — Освобождаване от корпоративен данък — Решение, с което помощта се обявява за несъвместима с вътрешния пазар — Съществуваща помощ — Понятие за предприятие — Понятие за икономическа дейност — Предимство — Избирателност — Нарушаване на конкуренцията — Засягане на търговията между държавите членки — Равно третиране“

По дело T-166/21,

Autorità di sistema portuale del Mar Ligure occidentale, установено в Генуа (Италия), и другите жалбоподатели, чиито имена са посочени в приложението[1], представлявани от F. Munari, I. Perego, G. M. Roberti и S. Zunarelli, адвокати,

жалбоподатели,

подпомагани от

Associazione Porti Italiani (Assoporti), установена в Рим (Италия), представлявана от Munari, Perego, Roberti и Zunarelli, адвокати,

встъпила страна,

срещу

Европейска комисия, представлявана от B. Stromsky и F. Tomat,

ответник,

ОБЩИЯТ СЪД (десети разширен състав),

състоящ се от: S. Papasavvas, председател, O. Porchia, L. Madise, P. Nihoul и S. Verschuur (докладчик), съдии,

секретар: P. Nuñez Ruiz, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

предвид изложеното в съдебното заседание от 19 април 2023 г.,

* Език на производството: италиански.

[1] Списъкът с другите жалбоподатели е приложен само към връчения на страните текст на решението.

постанови настоящото

Решение

1 С жалбата си, основана на член 263 ДФЕС, жалбоподателите, Autorità di sistema portuale del Mar Ligure occidentale (Пристанищен орган за Западно Лигурско море, Италия) и другите жалбоподатели, чиито имена се съдържат в приложението, искат отмяната на Решение (ЕС) 2021/1757 на Комисията от 4 декември 2020 година относно схема за помощ SA.38399 — 2019/C (ex 2018/E), приведена в действие от Италия — Корпоративно данъчно облагане на пристанищата в Италия (ОВ L 354, 2021 г., стр. 1, наричано по-нататък „обжалваното решение“).

Правна уредба

По италианското законодателство за управлението на италианските пристанища

2 Член 28 от Codice della navigazione (Кодекс на корабоплаването и въздухоплаването) предвижда, че крайбрежието, плажът, пристанищата и рейдовете, които са собственост на държавата по силата на член 822 от Codice civile (Граждански кодекс), са морски имоти — публична държавна собственост.

3 La legge n° 84 — Riordino della legislazione in materia portuale (Закон № 84 за преустройство на пристанищното законодателство) от 28 януари 1994 г. (редовна притурка към GURI, бр. 28 от 4 февруари 1994 г., наричан по-нататък „Закон № 84/94“) урежда пристанищните дейности, както и задачите и функциите на autorità di sistema portuale (администрациите на пристанищната система, наричани по-нататък „АПС“).

4 АПС са публичноправни субекти с нестопанска цел, притежаващи правосубектност, които управляват едно или няколко пристанища с национално или международно значение в Италия. Закон № 84/94 определя 16 АПС, обхващащи 57 главни пристанища в Италия (по-специално Триест, Генуа, Ливорно, Каляри и Джоя Тауро).

5 Член 6, параграф 4, буква а) от Закон № 84/94 предвижда, че на АПС е възложено ексклузивното управление на зоните и имотите от морската ивица в техния район.

6 Съгласно член 6, параграф 5 от Закон № 84/94 АПС подлежат на специална уредба и се ползват с административна, организационна, регулаторна, бюджетна и финансова автономия. Параграфи 7, 8 и 9 от посочения член предвиждат съответно, че АПС са под ръководството и контрола на италианския министър на инфраструктурата и транспорта, че тяхното счетоводно и финансово управление се урежда с декрет, одобрен от посочения министър със съгласието на италианския министър на икономиката и финансите, и че финансовото им управление е под контрола на Corte dei conti (Сметна палата, Италия).

7 Съгласно член 6, параграф 4 от Закон № 84/94 АПС изпълняват множество задачи, включително управление, изготвяне на програми, координиране, регламентиране и контрол на пристанищните операции, като товарене, разтоварване, трансбордиране, складиране, цялостното движение на стоки и всякакви други артикули в пристанищната зона (наричани по-нататък „пристанищните операции“).

8 Член 6, параграф 11 от Закон № 84/94 предвижда, че АПС нямат право да извършват пряко или чрез дружества, в които имат участие, пристанищни операции и тясно свързани с тях дейности.

9 Съгласно член 16, параграф 2 от Закон № 84/94 АПС регламентират и упражняват надзор над пристанищните операции и пристанищните услуги от трети лица, както и над прилагането на тарифите, оповестени публично от всяко предприятие. В това отношение АПС се отчитат редовно пред министъра на инфраструктурата и транспорта.

10 Съгласно член 16, параграфи 3 и 4 от Закон № 84/94 АПС отговарят за издаването на разрешения за извършване на пристанищни операции на пристанищата, които управляват. Тези разрешения се издават на предприятията, които отговарят на условията, определени с декрет на министъра на инфраструктурата и транспорта. Предприятията, получили разрешение за осъществяване на пристанищни операции, трябва да бъдат регистрирани в отделни регистри, водени от АПС, и да подлежат на задължение за плащане на годишна такса, както и за предоставяне на гаранция.

11 Освен това съгласно член 36 от Кодекса на корабоплаването и въздухоплаването АПС могат да предоставят на предприятията концесии за заемане и ползване на имоти — публична държавна собственост, за определен период. Тези концесии се отнасят до зоните и доковете — публична държавна собственост, в пристанищната зона (например отдаването под наем на терени и пристанищна инфраструктура на трети предприятия).

12 Член 37 от посочения кодекс освен това предвижда, че в случай на няколко искания за концесия предпочитание се отдава на участника, който предложи най-голяма гаранция за рентабилно използване на концесията и възнамерява да я използва по предназначение, отговарящо на най-важния обществен интерес.

13 АПС разполагат с различни финансови ресурси, по-специално:

– таксите за заставане на котва и таксите за натоварени и разтоварени стоки, платени от корабите като насрещна престация за предоставянето на разрешение за достъп до пристанищата (наричани по-нататък „пристанищните такси“),

– стоките, получени като насрещна престация за издаването на разрешения за пристанищните операции (наричани по-нататък „таксите за разрешения“),

– таксите, получени като насрещна престация за възлагането на концесии за зоните и доковете — публична държавна собственост (наричани по-нататък „таксите за концесии“).

14 За покриване на разходите, генерирани от извършваните от тях дейности, съгласно член 5, параграф 8 от Закон № 84/94 АПС могат да увеличат таксите за концесии или пристанищните такси, като наложат допълнителни такси върху натоварваните или разтоварваните стоки.

15 От друга страна, член 13, параграф 1, букви d) и e) от Закон № 84/94 предвижда, че АПС получават финансиране от регионите, местните органи и други публични органи и служби, както и различни други приходи.

По италианското законодателство в областта на корпоративния данък

16 Дял II от Decreto del Presidente della Repubblica nº 917 — Approvazione del testo unico delle imposte sui redditi (Декрет № 917 на президента на Републиката за одобряване на единен текст за данъците върху доходите) от 22 декември 1986 г. (редовна притурка на GURI, бр. 302 от 31 декември 1986 г., наричан по-нататък „TUIR“) съдържа правила, приложими в областта на корпоративния данък (наричан по-нататък „IRES“).

17 Член 73, параграф 1 от TUIR предвижда, че данъчнозадължени по IRES са:

„a) акционерни дружества и командитни дружества, дружества с ограничена отговорност, кооперативни дружества и взаимозастрахователни дружества, както и европейски дружества […] и европейски кооперативни дружества […], установени на територията на държавата;

b) публичноправни и частноправни субекти, различни от дружества, […], установени на територията на държавата, чийто изключителен или основен предмет е упражняването на търговска дейност;

c) публичноправни и частноправни субекти, различни от дружества, […], чийто изключителен или основен предмет е различен от упражняването на търговска дейност, […], установени на територията на държавата;

d) дружества и институции от всякакъв вид, […], със или без правосубектност, установени на територията на държавата“.

18 Член 74, параграф 1 от TUIR освобождава множество държавни субекти и публични органи от IRES, като държавните органи и администрации, включително тези със самостоятелна организация, регионите, провинциите, общините, планинските общности и структурите, които управляват „колективна собственост“.

19 Член 74, параграф 2, буква a) от TUIR предвижда, че държавните дейности не представляват търговски дейности.

20 Италианските органи приемат, че АПС са структури, които управляват колективна собственост по смисъла на член 74, параграф 1 от TUIR, и считат, че те упражняват изключително държавни и следователно нестопански дейности. На това основание те освобождават АПС от IRES (наричано по-нататък „освобождаването от IRES“).

Обстоятелства, предхождащи спора

Административното производство

21 С писмо от 3 юли 2013 г. Комисията изпраща подробен въпросник до всички държави членки относно корпоративното данъчно облагане на пристанищата, както и възможните други форми на подкрепа за различни видове инвестиции или за експлоатацията на пристанищата.

22 Италианската република отговаря на посочения въпросник с писма от 12 септември и 1 октомври 2013 г. В периода от 2014 г. до 2017 г. Комисията иска допълнителна информация, която е предоставена от италианските органи.

23 С писмо от 30 април 2018 г. Комисията, съгласно член 21 от Регламент (ЕС) 2015/1589 на Съвета от 13 юли 2015 година за установяване на подробни правила за прилагането на член 108 от [ДФЕС] (ОВ L 248, 2015 г., стр. 9), уведомява Италианската република, че счита освобождаването от IRES като съществуваща схема за помощ, несъвместима с вътрешния пазар, и я приканва да представи становище.

24 Вследствие на това през 2018 г. са проведени няколко срещи между Комисията и Италианската република, както и размяна на въпроси и отговори.

25 На 8 януари 2019 г. Комисията предлага на Италианската република да приеме подходящи мерки съгласно член 22 от Регламент 2015/1589 за прекратяване на освобождаването от IRES по отношение на стопанските дейности на АПС и вследствие на това да гарантира, че те подлежат на облагане с IRES по същия начин като останалите предприятия. Освен това Комисията приканва италианските органи да я информират в писмена форма в срок от два месеца от получаването на посоченото предложение за приемането на предложените мерки в съответствие с член 23, параграф 1 от Регламент 2015/1589.

26 На 7 март 2019 г. Италианската република отхвърля предложението на Комисията.

27 Тъй като италианските органи не приемат предложението за подходящи мерки, на 15 ноември 2019 г. Комисията решава да открие процедурата, предвидена в член 108, параграф 2 ДФЕС, в съответствие с член 23, параграф 2 от Регламент 2015/1589. Във връзка с това Комисията приканва Италианската република и заинтересованите страни да представят становищата си.

28 С писмо от 4 февруари 2020 г. италианските органи представят становището си на Комисията. Впоследствие Комисията получава и становището на няколко заинтересовани страни.

29 Официалната процедура по разследване приключва с приемането на обжалваното решение.

Обжалваното решение

30 В обжалваното решение, на първо място, Комисията констатира, че АПС упражняват едновременно стопански и нестопански дейности.

31 По-конкретно, Комисията приема, че три от дейностите на АПС имат стопански характер (съображения 85—129 от обжалваното решение):

– предоставянето на достъп до пристанищата срещу възнаграждение (а именно таксите за заставане на котва и таксите за натоварени и разтоварени стоки, наричани по-нататък „разрешението за достъп до пристанищата“),

– издаването на разрешения срещу възнаграждение за пристанищните операции, посочени в член 16 от Закон № 84/94 (наричано по-нататък „издаването на разрешения за пристанищните операции“),

– възлагането на концесии срещу възнаграждение за отдаването под наем на терени и пристанищна инфраструктура в зоните и доковете — държавна собственост, в пристанищната зона и в рамките на териториалните граници (наричано по-нататък „възлагането на концесии на зони и докове — публична държавна собственост“).

32 На второ място, Комисията изтъква, че освобождаването от IRES е основание за загуба на данъчни приходи, приравнена на изразходване на държавни ресурси под формата на бюджетни разходи, което представлява прехвърляне на държавни ресурси (съображения 130—134 от обжалваното решение).

33 На трето място, Комисията изтъква, че освобождаването от IRES представлява предимство в сравнение с други предприятия, които не се ползват от такова освобождаване, макар да упражняват стопански дейности в Италия (съображения 135—138 от обжалваното решение).

34 На четвърто място, Комисията приема, че освобождаването от IRES може да засили конкурентното положение на АПС, доколкото те могат да се конкурират помежду си и с други пристанища в Европа. Вследствие на това посоченото освобождаване може да засегне търговията между държавите членки и да наруши конкуренцията (съображения 139—157 от обжалваното решение).

35 На пето място, Комисията приема, че мярката има селективен характер. Освобождаването от IRES дерогирало, без каквото и да било валидно основание, принципа на италианската система на корпоративно облагане, съгласно който с IRES се облагат всички видове приходи, получени от дружествата или публичните или частните субекти, различни от дружества, упражняващи стопански дейности. Ето защо АПС са поставени в по-благоприятно положение в сравнение с другите дружества, упражняващи стопански дейности в Италия (съображения 158—174 от обжалваното решение).

36 По изложените съображения Комисията заключава, че освобождаването от IRES представлява държавна помощ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС (съображения 175 и 176 от обжалваното решение).

37 На последно място, Комисията констатира, че освобождаването от IRES не може да бъде обявено за съвместимо с вътрешния пазар, независимо дали на основание член 93, член 106, параграф 2, или член 107, параграфи 2 и 3 ДФЕС (съображения 177—194 от обжалваното решение).

38 Като се има предвид, че данъчният режим, приложим към италианските пристанищни органи преди 1958 г., т.е. преди влизането в сила на Договора за функционирането на ЕС, е бил идентичен с освобождаването от IRES и че посочените пристанищни органи никога не са били облагани с IRES или с корпоративния данък, в сила преди IRES, Комисията заключава, че става въпрос за съществуваща схема за помощ по смисъла на член 1, буква б) от Регламент 2015/1589 (съображения 195—198 от обжалваното решение). Следователно Комисията разпорежда отмяната на освобождаването от IRES (член 2 от обжалваното решение).

39 Разпоредителната част на обжалваното решение има следното съдържание:

„*Член 1*

Освобождаването от [IRES] в полза на [АПС] представлява съществуваща схема за държавна помощ, която е несъвместима с вътрешния пазар.

Член 2

[Италианската република] отменя освобождаването от [IRES], посочено в член 1. Мярката, с която [Италианската република] изпълнява задълженията си, се приема в срок от 2 месеца, считано от датата на нотифициране на настоящото решение. Тази мярка се прилага, считано от началото на фискалната година след приемането ѝ и най-късно през 2022 г.

Член 3

[Италианската република] уведомява Комисията в срок от 2 месеца, считано от датата на нотифициране на настоящото решение, за мерките, предприети за неговото спазване.

Член 4

Адресат на настоящото решение е Италианската република“.

Искания на страните

40 Жалбоподателите, подпомагани от Associazione Porti Italiani (Assoporti), встъпила страна по настоящото дело, искат от Общия съд:

– да отмени членове 1, 2, 3 и 4 от обжалваното решение,

– да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

41 Комисията иска от Общия съд:

– да отхвърли жалбата като неоснователна,

– да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

От правна страна

42 В подкрепа на жалбата си жалбоподателите, подпомагани от встъпилата страна, изтъкват четири основания.

43 Първо, Комисията нарушила членове 107 и 296 ДФЕС, като квалифицирала АПС като предприятия. Второ, Комисията нарушила член 107 ДФЕС, като приела, че освобождаването от IRES води до прехвърляне на държавни ресурси. Трето, Комисията нарушила член 107 ДФЕС, като счела, че освобождаването от IRES предоставя избирателно

предимство на АПС. Четвърто, Комисията нарушила член 107 ДФЕС, като приела, че освобождаването от IRES може да наруши конкуренцията и да засегне търговията между държавите членки.

По първото основание: нарушение на членове 107 и 296 ДФЕС поради квалификацията на АПС като предприятия

44 Първото основание се състои от четири части.

45 В рамките на първата част жалбоподателите и встъпилата страна поддържат, че Комисията е допуснала грешка в преценката, що се отнася до правното положение на АПС в италианския правен ред. С втората част те оспорват икономическия характер на пристанищните дейности на АПС и се позовават на нарушение на принципите на равно третиране, добра администрация и правна сигурност. В рамките на третата част те оспорват преценката на Комисията за характера на пристанищните такси. С четвъртата част те се позовават последователно на нарушение на няколко разпоредби от Договорите и на предполагаема злоупотреба с власт.

46 В самото начало следва да се отхвърли доводът, повдигнат няколкократно от жалбоподателите в рамките на първото основание: липса на мотиви в обжалваното решение относно квалификацията на АПС като предприятия.

47 В това отношение следва да се припомни, че съгласно съдебната практика основанието нарушение на член 296 ДФЕС е отделно от изведеното от неоснователност на обжалваното решение. Докато първото основание, което се отнася до липсата на мотиви или тяхната непълнота, спада към съществените процесуални нарушения по смисъла на член 263 ДФЕС и представлява свързано с обществения ред основание, което съдът на Европейския съюз трябва да разгледа по свой почин, второто основание, което се отнася по същество до материалната законосъобразност на решението, спада към нарушенията на правна норма по прилагането на Договора по смисъла на същия член 263 ДФЕС и може да бъде разгледано от съда на Съюза само ако жалбоподателят се е позовал на него. Задължението за мотивиране следователно е въпрос, отделен от този за правилността на мотивите (вж. в този смисъл решения от 2 април 1998 г., Комисия/Sytraval и Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, т. 67, и от 15 юни 2005 г., Corsica Ferries France/Комисия, T-349/03, EU:T:2005:221, т. 52).

48 В разглеждания случай обаче, както правилно изтъква Комисията, не само понастоящем жалбоподателите и встъпилата страна не са идентифицирали частите от обжалваното решение, за които упрекват Комисията, че е допуснала предполагаемо нарушение на член 296 ДФЕС, но и се налага констатацията, че обжалваното решение е мотивирано в достатъчна степен. В действителност Комисията е посветила съображения 85—129 от това решение на квалификацията на АПС като предприятия, поради което посоченото решение е позволило, от една страна, на жалбоподателите и на встъпилата страна да се запознаят с обосновката на предприетата мярка в това отношение, което всъщност следва и от разглеждането на различните основания, които те повдигат, и от друга страна, на Общия съд да упражни своя контрол.

49 Следователно е необходимо да се отхвърли доводът на жалбоподателите — нарушение на член 296 ДФЕС.

50 Що се отнася до останалите доводи, повдигнати от жалбоподателя и от встъпилата страна в рамките на първото основание, е необходимо първоначално да се разгледат доводите, повдигнати в четвъртата част.

По четвъртата част: нарушение на няколко разпоредби от Договорите и наличие на злоупотреба с власт

51 Жалбоподателите, подпомагани в това отношение от встъпилата страна, изтъкват, че Комисията е нарушила член 345 ДФЕС, като е пренебрегнала факта, че Договорът за ЕС и Договорът за функционирането на ЕС допускат правото на държавите членки да запазят публичната собственост върху пристанищните инфраструктури и да поверят регулирането и управлението им изключително на субдържавни образувания като АПС. Сектори, които не са отворени за пазара, не биха попаднали в приложното поле на правилата в областта на държавната помощ.

52 Впрочем жалбоподателите твърдят, че Комисията е нарушила член 3 ДЕС и член 7 ДФЕС, както и член 121, параграф 1 ДФЕС, като ограничава прерогативите на държавата в областта на икономическата и индустриалната политика и като подчинява данъчните системи на държавите членки на предварително разрешение от нейна страна.

53 Освен това жалбоподателите поддържат, че Комисията е допуснала злоупотреба с власт, като е целяла хармонизация чрез недиференцирано прилагане на режима на държавна помощ към различните държави членки, чиито методи на управление на пристанищните инфраструктури са с различни характеристики от тези на Италия. Обжалваното решение нарушавало и принципите на пропорционалност, близост, субсидиарност, разделение на властите и на демократичния процес на вземане на решение.

54 Комисията оспорва тези доводи.

55 В това отношение следва да се констатира, че жалбоподателите изтъкват по същество, че като е приела обжалваното решение, Комисията подчинява цялата икономическа и индустриална политика на държавите членки на предварително разрешаване от нейна страна, а това нарушавало няколко правила и принципа на правото на Съюза.

56 Обратно на твърдяното от жалбоподателите и встъпилата страна обаче, обжалваното решение оставя на Италианската република пълна свобода да организира и регулира италианския пристанищен сектор, както намери за добре, при условие, по-специално, че спазва правото на Съюза. Действително, обжалваното решение не задължава Италианската република да либерализира или приватизира своя пристанищен сектор, и не налага каквато и да било промяна в правното положение или в собствеността на АПС. Обжалваното решение изисква само дейностите на АПС, които имат икономически характер, да бъдат облагани по същия начин като стопанските дейности в други сектори. В този контекст следва да се отбележи, че член 345 ДФЕС не освобождава публичноправните субекти от правилата в областта на държавната помощ (вж. в този смисъл решение от 19 декември 2019 г., Arriva Italia и др., C-385/18, EU:C:2019:1121, т. 67).

57 От това следва, че Комисията не е нарушила член 3 ДЕС, член 7 и член 121, параграф 1 ДФЕС, както и принципите на пропорционалност, близост, субсидиарност, разделение на властите и на демократичния процес на вземане на решение.

58 На последно място, що се отнася до довода на жалбоподателите за предполагаема злоупотреба с власт, от постоянната съдебна практика следва, че е налице злоупотреба с власт, ако даден акт е бил приет с единствената или поне определяща цел да постигне различни от изложените в него цели (вж. решение от 15 май 2008 г., Испания/Съвет, C-442/04, EU:C:2008:276, т. 49 и цитираната съдебна практика). В обжалваното решение обаче Комисията само е приложила правилата в областта на държавната помощ, свързани с данъчното облагане на АПС в Италия, като е поискала това облагане да бъде променено, без обаче да използва правомощията си, за да постигне други цели.

59 Предвид гореизложеното четвъртата част от първото основание следва да бъде отхвърлена.

По първата част: грешка в преценката на правното положение на АПС

60 Жалбоподателите, подпомагани в това отношение от встъпилата страна, изтъкват, че Комисията е допуснала грешка в преценката, като не е взела предвид факта, че в италианското право АПС се считат за субдържавни образувания, а именно публичноправни нестопански субекти от национално значение, които действат за сметка на държавата с единствената цел да се гарантира общественият интерес.

61 АПС били приравнени към другите местни образувания, упражняващи публични правомощия, и били създадени, за да изпълняват типични функции на публична власт, като възлагането на концесии върху имоти — публична държавна собственост, и събиране на данъци.

62 Следователно италианският законодател избрал да забрани упражняването на каквато и да било стопанска дейност от АПС. Поради особеностите на своето положение АПС нямат каквато и да било стопанска цел.

63 Освен това единствено държавата била отговорна за функционирането им и тяхната икономическа жизнеспособност. АПС били образувания, които не могат да бъдат обявени в несъстоятелност, доколкото тяхната задълженост представлявала държавен дълг, който съгласно италианското право не подлежи на несъстоятелност. Тези присъщи на АПС характеристики били потвърдени многократно в съдебната практика и италианската административна практика.

64 Комисията оспорва тези доводи.

65 В това отношение е необходимо да се припомни, че понятието „предприятие“ обхваща всяко образувание, което извършва икономическа дейност, независимо от неговия правен статут и начин на финансиране (решение от 23 април 1991 г., Höfner и Elser, C-41/90, EU:C:1991:161, т. 21 и 22; вж. също решение от 3 март 2011 г., AG2R Prévoyance, C-437/09, EU:C:2011:112, т. 41 и цитираната съдебна практика).

66 Действително от постоянната съдебна практика следва, че всяка дейност, която се състои в предлагане на стоки или услуги на даден пазар, представлява икономическа дейност (решение от 16 юни 1987 г., Комисия/Италия, 118/85, EU:C:1987:283, т. 7; вж. също решение от 11 юни 2020 г., Комисия и Словашка република/Dôvera zdravotná poisťovňa, C-262/18 P и C-271/18 P, EU:C:2020:450, т. 29 и цитираната съдебна практика).

67 За сметка на това нямат икономически характер дейностите, свързани с упражняването на публични правомощия, поради което посочените дейности не попадат в приложното поле на правилата в областта на държавните помощи (вж. в този смисъл решения от 19 януари 1994 г., SAT Fluggesellschaft, C-364/92, EU:C:1994:7, т. 30, и от 24 март 2022 г., GVN/Комисия, C-666/20 P, непубликувано, EU:C:2022:225, т. 70).

68 Обстоятелството, че даден субект разполага с публични правомощия за упражняването на част от дейностите си, само по себе си не е пречка за квалификацията му като предприятие, при условие че упражнява и други дейности с икономически характер (вж. в този смисъл решения от 24 октомври 2002 г., Aéroports de Paris/Комисия, C-82/01 P, EU:C:2002:617, т. 74 и 75, и от 12 юли 2012 г., Compass-Datenbank, C-138/11, EU:C:2012:449, т. 37). Доколкото един публичен субект извършва икономическа дейност, която може да се отдели от упражняването на властническите му правомощия, този субект действа в качеството на предприятие по отношение на тази дейност (решения от 7 ноември 2019 г., Aanbestedingskalender и др./Комисия, C-687/17 P, непубликувано, EU:C:2019:932, т. 18, и от 30 април 2019 г., UPF/Комисия, T-747/17, EU:T:2019:271, т. 82).

69 Следователно в областта на държавните помощи правното положение на даден субект в националното право е без значение за целите на квалификацията му като предприятие. Дори орган, който е неразделна част от администрацията на държавата, с която се слива в обща правосубектност, може да бъде квалифициран като предприятие (вж. в този смисъл решение от 16 юни 1987 г., Комисия/Италия, 118/85, EU:C:1987:283, т. 13). Освен това фактът, че даден субект не може да бъде обявен в несъстоятелност, например поради неограничена държавна гаранция, не може да го лиши от квалификацията му като предприятие.

70 По същия начин обстоятелството, че предлагането на стоки и услуги се осъществява без стопанска цел, не е пречка тези сделки на пазара да трябва да се считат за икономически дейности, след като това предлагане се конкурира с предлагането на други оператори, имащи стопанска цел (вж. решение от 27 юни 2017 г., Congregación de Escuelas Pías Provincia Betania, C-74/16, EU:C:2017:496, т. 46 и цитираната съдебна практика).

71 Следователно жалбоподателите и встъпилата страна не успяват да докажат грешка в преценката на Комисията за правното положение на АПС.

72 Поради това първата част от първото основание следва да се отхвърли.

По втората част: грешка при прилагане на правото, свързана с преценката на икономическия характер на дейностите на АПС

73 В рамките на втората част от първото основание, която съдържа две оплаквания, жалбоподателите, подпомагани в това отношение от встъпилата страна, изтъкват, че Комисията е нарушила член 107, параграф 1 ДФЕС, като е приела, че АПС упражняват икономически дейности, като изпълняват трите дейности, посочени в точка 31 по-горе, а именно възлагане на концесии на зони и докове — публична държавна собственост, предоставяне на достъп до пристанищата и издаване на разрешения за пристанищните операции.

– По първото оплакване: нарушение на принципа на равно третиране чрез препращане към по-рано приети решения относно белгийските, френските и нидерландските пристанища

74 Жалбоподателите, подпомагани в това отношение от встъпилата страна, изтъкват, че Комисията е нарушила принципа на равно третиране, тъй като се е позовала на по-рано приети решения относно белгийските, френските и нидерландските пристанища, за да поддържа, че АПС упражняват определени икономически дейности.

75 Операторите на пристанища в държавите членки, адресати на посочените решения, обаче били акционерни дружества, предоставящи стоки и услуги срещу възнаграждение. Освен това пристанищните операции и услуги (например операции по товарене, разтоварване, трансбордиране, складиране, цялостно движение на стоки) били предоставяни директно от пристанищата на пазарни принципи. Като пренебрегнала тези основни разлики, Комисията нарушила принципа на равно третиране.

76 Комисията оспорва тези доводи.

77 В това отношение следва да се припомни, че принципът на равно третиране, който е основен принцип на правото на Съюза, залегнал в членове 20 и 21 от Хартата на основните права на Европейския съюз, изисква да не се третират по различен начин сходни положения и да не се третират еднакво различни положения, освен ако такова третиране не е обективно обосновано (решение от 14 септември 2010 г., Akzo Nobel Chemicals et Akcros Chemicals/Комисия и др., C-550/07 P, EU:C:2010:512, т. 54 и 55).

78 По същество жалбоподателите и встъпилата страна упрекват Комисията, че е третирала еднакво операторите на белгийските, френските и нидерландските пристанища, от една страна, и АПС, от друга страна. Следователно е необходимо да се разгледат съответните решения в светлината на изтъкнатите от жалбоподателите различия.

79 Обратно на това, което поддържат жалбоподателите и встъпилата страна, евентуалният частноправен характер на операторите на белгийските, френските и нидерландските пристанища не е имал каквато и да било роля в преценката на Комисията в това отношение. Както е посочено в точка 65 по-горе, правното положение на даден субект всъщност е без значение за квалификацията на икономическия характер на дейностите, упражнявани от посочения субект. Тази квалификация зависи само от естеството на съответната дейност.

80 Освен това фактът, че по делата, които са в основата на приетите по-рано решения относно белгийските и френските пристанища, операторите на тези пристанища са извършвали пряко определени пристанищни операции (като операции по товарене, разтоварване, трансбордиране, складиране, цялостно движение на стоки), е ирелевантен, тъй като става въпрос за пристанищни операции, за които в обжалваното решение Комисията не твърди, че са извършвани и от АПС.

81 Напротив, що се отнася до предоставянето на достъп и възлагането на концесии на зони и докове — публична държавна собственост, следва да се констатира, че в приетите по-рано решения относно белгийските и френските пристанища, а именно съображение 67 от Решение (ЕС) 2017/2115 на Комисията от 27 юли 2017 година относно схема за помощ SA.38393 (2016/C, ex 2015/E), приведена в действие от Белгия — Данъчно облагане на

пристанищата в Белгия (ОВ L 332, 2017 г., стр. 1) и в съображение 61 от Решение (ЕС) 2017/2116 на Комисията от 27 юли 2017 година относно схема за помощ SA.38398 (2016/C, ex 2015/E), приведена в действие от Франция — Данъчно облагане на пристанищата във Франция (ОВ L 332, 2017 г., стр. 24), Комисията е квалифицирала дейности, равностойни на икономически дейности.

82 Това заключение многократно се потвърждава от Общия съд (вж. в този смисъл решения от 20 септември 2019 г., Port autonome du Centre et de l'Ouest и др./Комисия, T-673/17, непубликувано, EU:T:2019:643, т. 63—65, от 20 септември 2019 г., Le Port de Bruxelles et Région de Bruxelles-Capitale/Комисия, T-674/17, непубликувано, EU:T:2019:651, т. 63—65, и от 20 септември 2019 г., Havenbedrijf Antwerpen et Maatschappij van de Brugse Zeehaven/Комисия, T-696/17, EU:T:2019:652, т. 49 и 50).

83 От това следва, че Комисията не е нарушила принципа на равно третиране, що се отнася до дейностите по предоставяне на достъп и възлагане на концесии, като в обжалваното решение е препратила към по-рано приети решения относно белгийските, френските и нидерландските пристанища, тъй като е третирала еднакво сходни положения.

84 За сметка на това, що се отнася до предоставянето на разрешения за пристанищните операции, следва да се констатира, че подобна дейност все още не е била предмет на разглеждане от Комисията. В това отношение, както по същество правилно поддържат жалбоподателите и встъпилата страна, съображенията, които следват по-рано приетите решения относно белгийските и френските пристанища, не могат да бъдат отнесени пряко към положението на АПС.

85 От друга страна, следва да се отбележи, че решение от 24 октомври 2002 г., Aéroports de Paris/Комисия (C-82/01 P, EU:C:2002:617, т. 2), на което се позовават както Комисията, така и жалбоподателите, също не се отнася до дейности, които могат да бъдат приравнени на дейността по предоставяне на разрешения от АПС. Макар в това решение да се посочват „разрешения“, предоставени от оператора на летищата Орли и Роаси — Шарл дьо Гол, те не могат да бъдат приравнени на разглежданите в настоящото производство.

86 Действително разрешенията на операторите на летищата съответстват на търговски концесии, предоставени на ограничен брой доставчици на услуги за въздушен кетъринг на Летище Орли, както и концесии за ползване на недвижими имоти, намиращи се в периметъра на летището. Като насрещна престация посочените доставчици се задължават да платят на оператора на летището възнаграждение, съставено от такса за ползване на терена, пропорционална на ползваната площ, и такса, която е определен процент от оборота, реализиран от въздухоплавателните дружества.

87 Като възлага посочените концесии, операторът на летището, упражняващ икономическа дейност, експлоатира търговското пространство, намиращо се в периметъра на летището, докато в рамките на предоставените от тях разрешения АПС, използвайки публичноправните си правомощия, извършват проверка на спазването на приложимите законови изисквания от страна на доставчиците на пристанищните операции, както се посочва в точки 100—102 по-долу.

88 При това положение от гореизложеното не може да се направи извод, че Комисията е нарушила принципа на равно третиране, като е третирала различни положения по еднакъв начин. Действително в обжалваното решение заключението, до което достига Комисията, е следствие от собствено разследване, присъщо на разглеждания случай, и от прилагането на същите правни принципи.

89 Ето защо първото оплакване от втората част от първото основание следва да се отхвърли.

– *По второто оплакване: липса на пазар, на който АПС да предлагат своите услуги*

90 Жалбоподателите, подпомагани от встъпилата страна, поддържат, че при липса на пазар, на който АПС да предлагат своите услуги, те не могат да се считат за предприятия. Обжалваното решение предполагало съществуването на теоретичен пазар, пренебрегвайки факта, че италианското законодателство предоставя законен монопол на АПС, който изключвал всяка конкуренция, дори потенциална, между отделните пристанища.

91 Комисията оспорва тези доводи.

92 По този повод е достатъчно да се отбележи, че жалбоподателите и встъпилата страна неправилно твърдят, че АПС не са изложени на каквато и да било конкуренция. Действително, както поддържат жалбоподателите, макар всяка АПС да притежава законен монопол за пристанището, което управлява, това не означава, както по същество правилно отбелязва Комисията, че не съществува конкуренция между определени италиански пристанища, от една страна, и определени пристанища в други държави членки, от друга страна.

93 В действителност, що се отнася до предоставянето на достъп до пристанищата, както правилно е констатирано в съображения 142 и 143 от обжалваното решение, е налице конкуренция между определени италиански пристанища и определени пристанища в други държави членки, като се има предвид, че операторите на пристанищни услуги могат да използват няколко пристанища, за да достигнат до един и същ хинтерланд.

94 Освен това, що се отнася до възлагането на концесии на зони и докове — публична държавна собственост, както правилно се констатира в съображение 144 от обжалваното решение, различни пристанища се конкурират за привличане на концесионери, които могат да експлоатират техните зони — публична държавна собственост, като се има предвид, че потенциални концесионери могат да се опитат да предложат пристанищни услуги и в други пристанища.

95 От това следва, че доводът на жалбоподателите и встъпилата страна, че предоставянето на достъп до пристанища и възлагането на концесии на зони и докове — публична държавна собственост, не представляват услуги, предоставени на даден пазар, трябва да се отхвърли.

96 За сметка на това анализът на предоставянето на разрешения за пристанищни операции в съображения 25—32 от обжалваното решение не позволява да се направи извод, че става въпрос за услуга, предоставена на даден пазар.

97 В действителност, както е изложено във въпросните съображения, АПС регулират и контролират изпълнението на пристанищните операции, извършвани от трети предприятия (по-специално операции по товарене, разтоварване, трансбордиране, складиране, цялостно движение на стоки и всякакви други артикули, свързани с корабите), чието изпълнение подлежи на предварително разрешаване.

98 Това разрешение се предоставя от съответната АПС, когато третото предприятие отговаря на условията, определени с декрет на министъра на инфраструктурата и транспорта (съображение 29 от обжалваното решение). Срокът на действие на разрешението е свързан с оперативната програма, предложена от третото предприятие (съображение 31 от обжалваното решение). Третите предприятия, получили разрешение, са регистрирани в отделни регистри, водени от АПС (съображение 28 от обжалваното решение), и тарифите им се оповестяват от АПС (съображение 30 от обжалваното решение).

99 Освен това максималният брой разрешения, които могат да бъдат издадени, се определя от АПС (след консултация с местен консултативен комитет) съобразно с оперативните изисквания и пристанищния трафик, като осигури максимално равнище на конкуренция в сектора (съображение 32 от обжалваното решение).

100 Тези задачи, изглежда, съответстват на контролна функция, която се състои в извършване на проверка дали заинтересованите предприятия могат да извършват пристанищните операции, които предлагат съгласно изискванията на закона. Изпълнението на такива задачи по принцип е правомощие на публична власт, което няма икономически характер (вж. в този смисъл и по аналогия решения от 18 март 1997 г., Diego Calì & Figli, C-343/95, EU:C:1997:160, т. 22, и от 20 септември 2019 г., Port autonome du Centre et de l'Ouest и др./Комисия, T-673/17, непубликувано, EU:T:2019:643, т. 91).

101 При тези условия следва да се приеме, че Комисията не е изпълнила задължението си за доказване, що се отнася до квалификацията на предоставянето на разрешения на пристанищните оператори като представляващо услуга, предоставяна на определен пазар (вж. в този смисъл решение от 25 юни 2015 г., SACE и Sace BT/Комисия, T-305/13, EU:T:2015:435, т. 95).

102 Ето защо следва да се уважи второто оплакване от втората част от първото основание в частта му относно издаването на разрешения за пристанищните операции и да се отхвърли второто основание в останалата си част.

По третата част: относно естеството на таксите, събирани от АПС

103 Жалбоподателите, подпомагани в това отношение от встъпилата страна, поддържат, че Комисията е изтълкувала неправилно член 107, параграф 1 ДФЕС, като е пренебрегнала факта, че събираните от АПС такси са именно такси, а не възнаграждения за услуги с икономически характер. Това следвало не само от квалификацията на различните такси съгласно италианското право, но и от факта, че тези такси се определят от държавата и не са свързани с търговската стойност на която и да е конкретна услуга.

104 Комисията оспорва тези доводи.

105 Следва да се припомни, както беше посочено в точка 69 по-горе, че квалификацията на дадено образувание съгласно националното право е без значение за квалификацията му като предприятие по смисъла на правилата в областта на държавните помощи.

106 Също така начините на финансиране, по-специално квалификацията, дадена от страните или от италианското право на приходите на дадено образувание, са без значение за квалификацията му като предприятие. Следователно, както Комисията правилно посочва, наименованието, използвано на национално ниво за получените суми, независимо дали те се наричат такси, пристанищни мита, или пристанищни данъци, не засяга тази квалификация (вж. в този смисъл решение от 15 март 2018 г., Naviera Armas/Комисия, T-108/16, EU:T:2018:145, т. 124).

107 От друга страна, жалбоподателите и встъпилата страна не успяват да докажат твърдението си, че таксите за концесии и пристанищните такси трябва да се считат за данък, дължим на държавата, а не за възнаграждение за услуга от икономически характер. По-специално, основният довод, предявен по този повод, а именно че държавата определяла размера на посочените такси, е необоснован от фактическа страна.

108 Всъщност от преписката следва, че таксите за концесии са съставени от фиксирана част и от променлива част, която може да бъде приспадната от АПС с цел да стимулира концесионерите да постигнат целите от общ интерес и общата политика. Като определят тези такси, АПС могат да приемат критерии, различни от обявените в приложимото законодателство, но при всички положения размерът на тези такси не може да бъде по-нисък от получения в резултат на прилагането на законовите критерии.

109 Освен това от преписката следва, че за да покрият разходите за извършените от тях строителни работи, АПС могат да налагат допълнителни такси върху натоварваните или разтоварваните стоки или да увеличават размера на таксите за концесии.

110 От това следва, че влиянието на АПС върху размера на таксите за концесии потвърждава икономическия характер на предоставяните от тях услуги като насрещна престация за заплащането на тези такси (вж. в този смисъл решение от 24 октомври 2002 г., Aéroports de Paris /Комисия C-82/01 P, EU:C:2002:617, т. 78).

111 Следователно следва да се констатира, че Комисията е доказала в достатъчна степен, че таксите за концесии и пристанищните такси представляват насрещна престация за икономическите дейности, извършени от АПС.

112 За сметка на това, както потвърждава в съдебното заседание, Комисията не е разгледала нито метода за изчисляване на таксите за разрешения, нито техния размер, нито равнището на упражнявания контрол от държавата в това отношение.

113 Както поддържат жалбоподателите и встъпилата страна в жалбата и в съдебното заседание, без това да е оспорено от Комисията, посочените такси са в стабилен и относително малък размер, чиито основни параметри се определят с наредба на министър и който може да бъде увеличен леко в зависимост от оборота на съответното образувание.

114 В този контекст следва да се припомни постоянната съдебна практика, съгласно която фактът, че стока или услуга, доставяна от публичноправен субект и свързана с упражняването на публичноправни правомощия от последния, се предоставя срещу

предвидено в закона възнаграждение, не е достатъчен, за да се квалифицира упражняваната дейност като икономическа, а образуването, което я извършва — като предприятие (вж. в този смисъл решения от 18 март 1997 г., Diego Calì & Figli, C-343/95, EU:C:1997:160, т. 22—25, и от 12 септември 2013 г., Германия/Комисия, T-347/09, непубликувано, EU:T:2013:418, т. 30 и цитираната съдебна практика).

115 Тъй като в обжалваното решение Комисията не е доказала с оглед на естеството, метода за изчисление и размера на таксите, че последните представляват насрещна престация за услуга от икономическо естество, доводите на жалбоподателите и на встъпилата страна, че посочените такси за разрешения трябва да се разглеждат по-скоро като дължим на държавата данък, отколкото като насрещна престация, не могат да бъдат отхвърлени.

116 Това важи в още по-голяма степен, тъй като, както бе посочено в точка 84 по-горе, никое предходно решение на Комисията не се произнася по икономическото естество на дейност като издаването на разрешения от АПС за пристанищните операции.

117 Освен това, както е посочено в точки 96—102 по-горе, от обжалваното решение по никакъв начин не следва, че посочената дейност се състои в предоставянето на услуга на даден пазар.

118 Така Комисията не е доказала в достатъчна степен, че таксите за разрешения представляват насрещна престация за предоставена от АПС услуга от икономическо естество.

119 Ето защо следва да се уважи третата част от първото основание, що се отнася до предоставянето на разрешения за пристанищни операции, и да се отхвърли в останалата си част.

120 Следователно второто, третото и четвъртото основание следва да се разгледат само що се отнася до предоставянето на достъп до пристанищата и възлагането на концесии на зони и докове — публична държавна собственост.

По второто основание: неправилно тълкуване на понятието „прехвърляне на държавни ресурси“ съгласно член 107, параграф 1 ДФЕС

121 Жалбоподателите, подкрепяни в това отношение от встъпилата страна, изтъкват, че освобождаването от IRES не води до никаква финансова тежест за италианската държава, тъй като дейностите на АПС подлежат на контрол от Corte dei conti (Сметна палата), техните резултати са част от консолидирания бюджет на държавата и задълженията им се считат за държавен дълг. Тези особености на италианската пристанищна система не били взети предвид от Комисията.

122 Освен това жалбоподателите, подкрепяни в това отношение от встъпилата страна, подчертават, че приходите на АПС трябва да се използват само за изпълнението на институционалната им мисия, по-специално за сигурността и доброто състояние на инфраструктурата — публична държавна собственост. По тази причина освобождаването от IRES не водело до загуба на ресурси за държавата, тъй като при липсата на такова освобождаване държавата трябвало да увеличи финансовите си вноски за АПС.

123 Комисията оспорва тези доводи.

124 В това отношение в самото начало следва да се припомни, че понятието „помощ“ се отнася не само до положителни престации, като субсидии, но и до други видове намеса, които под различна форма облекчават тежестите, обичайно натоварващи бюджета на едно предприятие, и които, без да са субсидии в тесния смисъл на думата, имат същото естество и последици (вж. решение от 21 март 2013 г., Комисия/Buczek Automotive, C-405/11 P, непубликувано, EU:C:2013:186, т. 30 и цитираната съдебна практика; вж. в този смисъл и решение от 19 март 2013 г., Bouygues и др./Комисия и др., C-399/10 P и C-401/10 P, EU:C:2013:175, т. 101 и цитираната съдебна практика).

125 Освен това, за да могат дадени предимства да бъдат квалифицирани като помощи по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС, те трябва да се ползват от предприятие, т.е. образувание, упражняващо икономическа дейност. Макар от правна гледна точка такова образувание да е различно от държавата, предоставянето на предимство на това образувание по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС по необходимост предполага прехвърляне на държавни ресурси.

126 Въпреки че АПС са публичноправни субекти съгласно италианското право, те са учредени като различни от държавата правни субекти, както и други публичноправни субекти в Италия.

127 Поради освобождаването от IRES АПС са освободени от плащането на данъци, които биха били дължими за техните икономически дейности. Без това освобождаване АПС биха били задължени да плащат определени суми данъци на държавата. Така неплащането на тези суми води до прехвърляне на държавни ресурси по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС (вж. в този смисъл и по аналогия решения от 15 март 1994 г., Banco Exterior de España, C-387/92, EU:C:1994:100, т. 14, и от 11 септември 2014 г., Гърция/Комисия, T-425/11, EU:T:2014:768, т. 40).

128 Освен това следва да се припомни подобно на Комисията, че всяко предприятие, независимо от правното си положение, може да бъде получател на държавна помощ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС. Да се приеме тезата, че правилата в областта на държавните помощи не са приложими, тъй като получателят е публично предприятие, и че предоставеното предимство остава в икономическата сфера на държавата в широк смисъл, би застрашило полезното действие на тези правила и би довело до необоснована дискриминация между публичните и частните получатели в нарушение на принципа на неутралитет, посочен в член 345 ДФЕС (решение от 19 декември 2019 г., Arriva Italia и др., C-385/18, EU:C:2019:1121, т. 67).

129 С оглед на гореизложеното следва да се заключи, че в съображение 133 от обжалваното решение Комисията правилно изтъква, че като освобождава АПС от IRES, въпреки че упражняват икономическа дейност, италианската данъчна администрация се отказва от приходи, които представляват държавни ресурси. Така освобождаването от IRES води до прехвърляне на държавни ресурси по смисъла на член 107 ДФЕС.

130 Ето защо второто основание следва да се отхвърли по същество.

По третото основание: неправилно тълкуване на критерия за избирателност

131 В рамките на третото основание, което се състои от пет части, жалбоподателите, подкрепяни в това отношение от встъпилата страна, изтъкват по същество, че Комисията тълкува неправилно критерия за избирателност.

По първата част: смесване на критерия за предимство с критерия за избирателност

132 Жалбоподателите, подкрепяни от встъпилата страна, изтъкват, че обратно на постоянната съдебна практика, съгласно която критерият за предимство следва да се преценява отделно от критерия за избирателност, обжалваното решение смесва тези два критерия, като прилага към критерия за икономическо предимство метода, препоръчан за проверка на критерия за избирателност.

133 Комисията оспорва тези доводи.

134 В самото начало следва да се отбележи, че трябва да се направи разграничение според квалификацията на разглежданата мярка като „схема за помощ“ или като „индивидуална помощ“ по смисъла на член 1, букви г) и д) от Регламент 2015/1589. Всъщност при разглеждането на индивидуална помощ идентифицирането на икономическото предимство позволява по принцип да се предположи неговата избирателност. Обратно, когато се разглежда схема за помощ, е необходимо да се установи дали, въпреки констатацията, че предоставя предимство на общо основание, въпросната мярка е изключително в полза на определени предприятия или на определени области на дейност (вж. в този смисъл решения от 4 юни 2015 г., Комисия/MOL, C-15/14 P, EU:C:2015:362, т. 60, от 30 юни 2016 г., Белгия/Комисия, C-270/15 P, EU:C:2016:489, т. 49, и от 6 октомври 2021 г., World Duty Free Group и Испания/Комисия, C-51/19 P и C-64/19 P, EU:C:2021:793, т. 34).

135 В конкретния случай разглежданата мярка, а именно освобождаването от IRES, представлява схема за помощ.

136 Противно на твърденията на жалбоподателите и на встъпилата страна, двата критерия — за избирателност и за предимство, са разгледани поотделно в обжалваното решение. Всъщност както в съображения 135—138, така и в съображения 158—176 от обжалваното решение Комисията обяснява последователно, че предоставеното на АПС предимство се състои в освобождаването на техните предполагаеми икономически дейности от IRES и че това предимство се предоставя единствено на АПС, а не на други данъчнозадължени лица, които се намират в същото правно и фактическо положение с оглед на целта, преследвана от референтната данъчна система.

137 В случая безспорно жалбоподателите и встъпилата страна правилно отбелязват, че същността на анализа на предимството и на анализа на избирателността до голяма степен се припокриват, но тази констатация е присъща на факта, че методите на анализ на тези два аспекта са сходни.

138 Всъщност потенциалното наличие на предимство се определя
въз основа на отклонение от обичайното ниво на облагане, т.е. по отношение на липсата на данъчно освобождаване.

139 Без да е необходимо да се открива противоречие, такова отклонение от обичайното данъчно облагане представлява и отправна точка за анализа на избирателността, който се съсредоточава върху въпроса дали същото предимство се получава от други данъчнозадължени лица, които се намират в същото фактическо и правно положение в светлината на преследваната от референтната данъчна система цел (вж. в този смисъл решения от 21 декември 2016 г., Комисия/World Duty Free Group и др., C-20/15 P и C-21/15 P, EU:C:2016:981, т. 54—57, и от 6 октомври 2021 г., World Duty Free Group и Испания/Комисия, C-51/19 P и C-64/19 P, EU:C:2021:793, т. 60).

140 Поради това първата част от третото основание следва да се отхвърли.

По втората част: неправилно определяне на референтната система

141 Жалбоподателите, подкрепяни в това отношение от встъпилата страна, изтъкват, че тъй като Комисията неправилно е приела АПС за търговски субекти, подлежащи на облагане с IRES, в съответствие с член 73, параграф 1, буква c) от TUIR, макар в действителност те да попадат в обхвата на член 74 от TUIR и следователно a priori са освободени от IRES, тя е идентифицирала референтна система, която е изкуствено широка.

142 Според жалбоподателите и встъпилата страна АПС се намират в различно фактическо и правно положение от субектите, посочени в член 73 от TUIR, тъй като те упражняват само нетърговска дейност. Следователно член 73 от TUIR, който се прилага за субектите, упражняващи търговска дейност, и член 74 от TUIR, който се прилага само за държавни и публични образувания, които не упражняват търговска дейност, имали различно приложно поле и поради това представлявали отделни референтни системи. Жалбоподателите, подкрепяни от встъпилата страна, считат, че по този начин референтната система е трябвало да бъде ограничена до член 74 от TUIR.

143 Комисията оспорва тези доводи.

144 В това отношение в самото начало следва да се припомни, че за да квалифицира национална данъчна мярка като селективна, Комисията трябва, на първо място, да установи коя е референтната система, т.е. приложимият в съответната държава членка обичаен режим на данъчно облагане, и на второ място, да докаже, че разглежданата данъчна мярка дерогира референтната система, доколкото въвежда диференциация между оператори, които от гледна точка на целта на тази система се намират в сходно фактическо и правно положение (вж. решение от 6 октомври 2021 г., World Duty Free Group и Испания/Комисия, C-51/19 P и C-64/19 P, EU:C:2021:793, т. 35 и цитираната съдебна практика).

145 Освен това, за да се определи референтната система, трябва да се установи съвкупността от нормите, които оказват влияние върху данъчната тежест на предприятията (заключение на генерален адвокат Wahl по дело Andres (Heitkamp BauHolding в несъстоятелност)/Комисия, C-203/16 P, EU:C:2017:1017, т. 109). Този подход гарантира, че дадена данъчна мярка ще бъде оценена в контекста на рамка, която обхваща всички релевантни разпоредби.

146 Референтната система не може да се състои от няколко разпоредби от националното право на съответната държава членка, които са били изкуствено извадени от по-широка законодателна рамка (решение от 28 юни 2018 г., Andres (Heitkamp BauHolding в несъстоятелност)/Комисия, C-203/16 P, EU:C:2018:505, т. 103).

147 С други думи, когато разглежданата данъчна мярка е неделима от общата система на данъчно облагане в съответната държава членка, именно тази система трябва да се използва като референтна (решение от 6 октомври 2021 г., World Duty Free Group и Испания/Комисия, C-51/19 P и C-64/19 P, EU:C:2021:793, т. 63).

148 В конкретния случай в съображения 159—164 от обжалваното решение Комисията определя предвидената в TUIR система на IRES като референтна система, която по същество се прилага към приходите, генерирани от всички образувания, упражняващи търговски дейности. Според Комисията тази референтна система включва определението за данъчнозадължени лица и за облагаем доход, изведено от член 72 във връзка с член 73 от TUIR.

149 В това отношение следва да се припомни, че член 72 от TUIR установява принципа, че IRES се прилага към всички доходи. Член 73, параграф 1 от TUIR облага с IRES търговските дружества, както и други публични или частни организации, чийто изключителен или основен предмет е извършването или неизвършването на търговска дейност.

150 Жалбоподателите, подпомагани от встъпилата страна, твърдят, че референтната система се състои само от член 74 от TUIR.

151 В това отношение следва да се припомни, че посоченият член предвижда, от една страна, че някои държавни структури и органи на местна власт не подлежат на облагане с IRES, и от друга страна, че се приема, че упражняването на държавни функции от публични органи няма търговски характер. В разглеждания случай според възприетото от италианската данъчна администрация тълкуване АПС упражнявали само държавни функции и следователно не трябвало да се облагат с IRES.

152 Налага се обаче изводът, че този член се вписва в по-широка данъчна система, която определя всички италиански разпоредби в областта на IRES. Тази система определя, наред с другото, данъчнозадължените лица, облагаемата печалба и данъчните ставки. Съгласно член 73, параграф 1, букви b) и c) от TUIR (вж. т. 17 по-горе) данъчнозадължените лица включват, наред с другото, публичноправни субекти, независимо дали дейностите им са от икономическо естество или не.

153 Член 74 от TUIR обаче е неделим от предвидената в TUIR система на IRES. Всъщност тази разпоредба освобождава определени образувания и дейности от облагане с IRES, което предполага съществуването на основно правило, което предвижда облагане на посочените образувания и дейности. Това основно правило е предвидено по-специално в член 73, параграф 1, букви b) и c) от TUIR, в който се уточнява, че упражняването на търговска дейност от публичноправен или частноправен субект е определящият критерий за облагането с IRES. Без посоченото основно правило, което произтича от по-широката система на IRES, и по-специално от член 73, параграф 1, букви b) и c) от TUIR, освобождаването, предвидено в член 74, параграф 2 от TUIR, би било лишено от всякаква полза.

154 На последно място, безспорно приходите от търговски дейности по смисъла на TUIR, което, изглежда, съответства на понятието „икономическа дейност“ по смисъла на правилата в областта на държавните помощи, трябва да се облагат съгласно член 73,

параграф 1 от TUIR. Всъщност в съдебното заседание жалбоподателите потвърждават, че в случай че една или няколко от дейностите на АПС са квалифицирани като икономически, приходите от тази дейност или тези дейности трябва да подлежат на облагане с IRES.

155 В действителност се налага изводът, че доводите на жалбоподателите, изведени от неправилно определяне на референтната система, до голяма степен се основават на хипотезата, че АПС не упражнява каквато и да било икономическа дейност. Както обаче следва от точки 95 и 111 по-горе, предоставянето на достъп до пристанищата и възлагането на концесии на зони и докове — публична държавна собственост, основателно са били квалифицирани от Комисията като икономически дейности. В този смисъл хипотезата в основата на доводите на жалбоподателите не може да бъде приета.

156 Предвид гореизложеното втората част от третото основание следва да бъде отхвърлена.

По третата част: отклонение от референтната система

157 Жалбоподателите, подкрепяни в това отношение от встъпилата страна, изтъкват, че Комисията е приложила неправилно втория етап от анализа на избирателността, като се е ограничила до установяване на отклонение от референтната система, без да определи предприятията, които се намират в същото фактическо и правно положение като АПС.

158 Според жалбоподателите, доколкото член 74 от TUIR е референтната система, освобождаването от IRES не се отклонява от посочената система и тъй като всички посочени в този член образувания попадат в една и съща референтна система, не съществува никакво изключение в полза на една от посочените категории образувания.

159 Освен това целта на системата на IRES, предвидена от TUIR, не била да се облагат приходите на дружествата и на други правни субекти, независимо от това дали те упражняват икономически дейности. Целта на член 74 от TUIR била публичната администрация да не подлежи на облагане с IRES.

160 Комисията оспорва тези доводи.

161 В това отношение в самото начало следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика вторият етап, който има за цел да се прецени потенциалната избирателност на национална данъчна мярка, е да се определи дали разглежданата данъчна мярка дерогира референтната система, доколкото въвежда диференциация между оператори, които от гледна точка на целта на тази система се намират в сходно фактическо и правно положение (вж. решение от 19 декември 2018 г., A-Brauerei, C-374/17, EU:C:2018:1024, т. 44 и цитираната съдебна практика).

162 Следователно именно в светлината на целта на референтната система трябва да се провери дали АПС се намират в сходно фактическо и правно положение с другите субекти, които подлежат на облагане с IRES и които не са освободени от него по силата на член 74 от TUIR.

163 Както е посочено в точка 153 по-горе, целта на референтната система, а именно системата на IRES, и по-специално членове 72 и 73 от TUIR, по същество е да обложи с IRES приходите, генерирани от всеки субект, независимо дали частноправен, или публичноправен, който упражнява икономически дейности, както правилно изтъква

Комисията (вж. в този смисъл и по аналогия решения от 8 септември 2011 г., Paint Graphos и др., C-78/08—C-80/08, EU:C:2011:550, т. 54, и от 20 септември 2019 г., Port autonome du Centre et de l'Ouest и др./Комисия, T-673/17, непубликувано, EU:T:2019:643, т. 178).

164 В светлината на тази цел фактическото и правно положение на АПС, доколкото те упражняват икономически дейности, е сходно, ако не и идентично, с това на други образувания, които подлежат на облагане с IRES, а не с това на държавата и на публичните органи при упражняването на публичните правомощия. В това отношение не съществува никаква разлика между икономическите дейности на АПС и тези на другите субекти, които подлежат на облагане с IRES. Ето защо следва да се констатира, че като освобождава приходите на АПС от IRES, включително произтичащите от икономически дейности, член 74 от TUIR, тълкуван и прилаган от италианската данъчна администрация, дерогира референтната система в полза на АПС.

165 Освен това отново трябва да се констатира, че доводите на жалбоподателите, че не е налице отклонение от референтната система, по същество се основават на погрешното предположение, че АПС не извършват никаква икономическа дейност. Както обаче вече бе посочено в точки 95 и 111 по-горе, това предположение трябва да се отхвърли. Освен това, както следва от точки 163 и 164 по-горе, в случай че една или няколко дейности на АПС са квалифицирани като икономически дейности, приходите от тези дейности би трябвало да се облагат с IRES.

166 Предвид гореизложеното третата част от третото основание следва да бъде отхвърлена.

По четвъртата част: обосноваване на отклонението с естеството или структурата на референтната система

167 Жалбоподателите поддържат, че обжалваното решение е неправилно, доколкото в него се заключава, че освобождаването от IRES не може да бъде обосновано от структурата и естеството на данъчната система. Всъщност посоченото освобождаване било обосновано, тъй като произтичало пряко от основните или ръководните принципи на референтната система, като принципа, че държавата не подлежи на данъчно облагане, принципа „данък върху данък не се налага“ и принципа, според който структурите, които управляват колективна собственост, не подлежат на облагане с IRES.

168 Комисията оспорва тези доводи.

169 В това отношение в самото начало следва да се припомни, че мярка, която дерогира референтната система, може да бъде обоснована от естеството или от общата структура на тази система, което би лишило мярката от нейния селективен характер. Такъв е случаят, когато мярката произтича пряко от основните или ръководните принципи на референтната система или когато е резултат от присъщите механизми, които са необходими за функционирането и ефективността на системата (вж. в този смисъл решение от 8 септември 2011 г., Paint Graphos и др., C-78/08—C-80/08, EU:C:2011:550, т. 69).

170 Както правилно изтъква Комисията, държавата членка и евентуално заинтересованите страни трябва да докажат, че отклонението от референтната система е действително обосновано от естеството или общата структура на посочената система (вж. в този смисъл решение от 15 ноември 2011 г., Комисия и Испания/Government of Gibraltar и Обединено кралство, C-106/09 P и C-107/09 P, EU:C:2011:732, т. 146).

171 Както обаче отбелязва Комисията, нито италианските органи, нито заинтересованите страни са представили доводи в това отношение в хода на административното производство, което впрочем не се оспорва от АПС, нито от встъпилата страна. Липсата на такива доводи е достатъчна, за да се заключи, че въпросната мярка не е обоснована от естеството и структурата на референтната система. Следователно твърдението на АПС, че по същество Комисията е трябвало да докаже липсата на такава обосновка, не е съобразено с постоянната съдебна практика по този въпрос (вж. в този смисъл и по аналогия решения от 29 април 2004 г., Нидерландия/Комисия, C-159/01, EU:C:2004:246, т. 43, и от 6 септември 2006 г., Португалия/Комисия, C-88/03, EU:C:2006:511, т. 103).

172 Действително АПС изтъкват, че освобождаването, предвидено в член 74 от TUIR, произтича от общите принципи на италианското данъчно право, а именно от принципа, че държавата не подлежи на облагане, от принципа „данък върху данък не се налага“ и от принципа, че структурите, които управляват колективна собственост, не подлежат на облагане с IRES.

173 Следва обаче да се констатира, че той отново се основава на погрешното предположение, че АПС упражняват само нестопански дейности. Както вече бе посочено в точки 85, 86, 107 и 111 по-горе, това предположение обаче трябва да се отхвърли.

174 Предвид гореизложеното четвъртата част от третото основание следва да бъде отхвърлена.

По петата част: ирелевантност на приетите по-рано решения относно белгийските, френските и нидерландските пристанища

175 Жалбоподателите подчертават разликите между системата на IRES, предвидена от TUIR, от една страна, и разглежданите данъчни системи в по-рано приетите решения относно белгийските, френските и нидерландските пристанища, от друга страна.

176 Комисията оспорва тези доводи.

177 Следва да се констатира, че анализът на Комисията относно селективния характер на освобождаването от IRES, изложен в съображения 158—174 от обжалваното решение, не се основава на взетите по-рано решения относно белгийските, френските и нидерландските пристанища. Следователно евентуалните разлики между делата, довели до посочените решения, и настоящото дело са без значение за законосъобразността на посочения анализ на Комисията.

178 От това следва, че петата част, а следователно и третото основание в своята цялост, трябва да се отхвърлят.

По четвъртото основание: грешка в преценката на условията относно нарушаването на конкуренцията и засягането на търговията между държавите членки, както и от непълнота на мотивите

179 Жалбоподателите и встъпилата страна изтъкват, че решението е неправилно, доколкото в него се заключава, че освобождаването от IRES води до нарушаване на конкуренцията и засяга търговията между държавите членки.

180 На първо място, жалбоподателите поддържат, че обжалваното решение е опорочено от непълнота на мотивите, тъй като Комисията просто презумира, че разглежданата мярка нарушава конкуренцията и засяга търговията между държавите членки, без обаче да установи наличието на тези два елемента.

181 На второ място, жалбоподателите и встъпилата страна посочват, че тъй като член 107, параграф 1 ДФЕС се прилага само за отворените за конкуренция сектори, той не може да се прилага към италианския пристанищен сектор, който е затворен за конкуренция и не е либерализиран.

182 На трето място, жалбоподателите поддържат, че Комисията е допуснала грешка в преценката, като е посочила, че предприятията, които са искали да се установят близо до пристанище, са можели да го направят и извън пристанището, на територия, която нито е собственост на АПС, нито се управлява от тях, така че АПС се конкурират с други оператори, отдаващи под наем земи извън пристанищата. Според жалбоподателите и встъпилата страна цялата италианска крайбрежна зона, която може да приеме пристанищни дейности, произтича от държавната сфера, така че всяко предприятие, което желае да упражнява такава дейност, е подчинено на правомощията на АПС.

183 На четвърто място, жалбоподателите поддържат, че решението не е съобразено със съдебната практика, съгласно която при липсата на хармонизирана данъчна политика на равнището на Съюза Комисията няма право да извършва сравнителен анализ на действащите в различните държави членки данъчни норми. По този начин наличието на потенциално нарушаване на конкуренцията следва да се разглежда на национално равнище и без оглед на условията, съществуващи в други държави членки.

184 На пето място, обжалваното решение било опорочено поради злоупотреба с власт и липса на компетентност и нарушавало членове 107, 116 и 117 ДФЕС, доколкото, при условие че Комисията възнамерявала да осъди нарушенията, произтичащи от съществуващите различия между законовите, подзаконовите или административните разпоредби на държавите членки, тя трябвало да предприеме действия на основание членове 116 и 117 ДФЕС, а не на основание на правилата в областта на държавните помощи.

185 Комисията оспорва тези доводи.

186 В това отношение, на първо място, следва да се отхвърли оплакването, изведено от нарушение на член 296 ДФЕС, поради липсата на мотиви в обжалваното решение относно засягането на търговията между държавите членки и нарушаването на конкуренцията по смисъла на член 107 ДФЕС.

187 Всъщност, както правилно изтъква Комисията, налага се констатацията, че обжалваното решение е достатъчно обосновано, тъй като в съображения 139—157 Комисията разглежда засягането на търговията между държавите членки и нарушаването на конкуренцията. Освен това от анализа на различните основания е видно, че обжалваното решение е позволило на жалбоподателите да се запознаят с основанията за взетата в това отношение мярка, а на Общия съд — да упражни своя контрол.

188 Следователно доводът на жалбоподателите за нарушение на член 296 ДФЕС трябва да се отхвърли.

189 На второ място, следва да се разгледа доводът на жалбоподателите и на встъпилата страна, че по същество Комисията не е взела предвид факта, че италианският пристанищен сектор се характеризира с липса на либерализация, причинена от наличието на законен монопол във всяко италианско пристанище.

190 В това отношение следва да се отбележи, че както бе посочено в точка 93 по-горе, съществува конкуренция между определени италиански пристанища и някои пристанища от други държави членки, тъй като операторите на пристанищни услуги имат избор между повече пристанища, за да достигнат до една и съща страна. Освен това, както бе посочено в точка 94 по-горе, АПС се конкурират за привличането на концесионери, които ще могат да експлоатират зоните — публична държавна собственост, в управляваните от тях пристанища.

191 Наличието на тази потенциална конкуренция е достатъчно, за да се приеме, че освобождаването от IRES може да наруши конкуренцията и да засегне търговията между държавите членки (вж. в този смисъл решение от 14 януари 2015 г., Eventech, C-518/13, EU:C:2015:9, т. 65).

192 На трето място, що се отнася по-специално до наличието на конкуренция между АПС и операторите, отдаващи под наем земи извън пристанищата, следва да се констатира, че несъмнено географският и пространствен контекст около съответните пристанища, изглежда, не позволява на трети лица да експлоатират земи в конкуренция с АПС, което впрочем не се оспорва от Комисията.

193 Тази констатация обаче не е достатъчна, за да постави под въпрос извода на Комисията, че освобождаването от IRES може да засегне търговията между държавите членки и да наруши конкуренцията.

194 Всъщност другите мотиви, изброени в обжалваното решение по този въпрос, по-специално, както бе посочено в точки 92—94 по-горе, наличието на известна конкуренция, на която са изложени италианските пристанища, са достатъчни, за да обосноват този извод на Комисията. Следователно този довод е неотносим.

195 На четвърто място, противно на твърденията на жалбоподателите, липсата на хармонизация в областта на прякото данъчно облагане не означава, че потенциалното нарушаване на конкуренцията трябва да се разглежда само на национално равнище. Всъщност, макар условието за селективност по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС да може да се преценява само на равнището на една-единствена държава членка и да произтича единствено от анализа на разликата в третирането само на предприятията или на производствата в тази държава членка, преценката на условието за нарушаване на конкуренцията по смисъла на същия параграф от този член не се ограничава непременно до предприятията или до производствата на съответната държава членка, тъй като, за да попадне в обхвата на член 107 ДФЕС, дадена мярка за помощ трябва да нарушава или да заплашва да наруши конкуренцията, като засяга търговията между държавите членки (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 11 ноември 2004 г., Испания/Комисия, C-73/03, непубликувано, EU:C:2004:711, т. 28 и 29).

196 Освен това в случай на схема за държавни помощи, каквато е освобождаването от IRES, Комисията може да се ограничи до изследване на характеристиките на посочената схема, за да прецени дали тя може да наруши конкуренцията, като се възползва основно от

участващи в търговията между държавите членки предприятия (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 14 октомври 1987 г., Испания/Комисия, 248/84, EU:C:1987:437, т. 18). След като пристанищният сектор се характеризира с трансгранична търговия, Комисията правилно е установила, че освобождаването от IRES може да наруши конкуренцията между определени италиански пристанища и някои пристанища от други държави членки.

197 Накрая, следва да се отхвърлят доводите на жалбоподателите за злоупотреба с власт, които са ирелевантни с оглед на обстоятелствата в конкретния случай, както е посочено в точки 56—58 по-горе. По същите причини доводите на жалбоподателите относно липсата на компетентност също трябва да бъдат отхвърлени.

198 Ето защо четвъртото основание трябва да се отхвърли.

Заключение

199 Макар разпоредителната част на обжалваното решение да е формулирана общо, като освобождаването от IRES се квалифицира като съществуваща схема за държавни помощи, несъвместима с вътрешния пазар, и се разпорежда на Италианската република да отмени посоченото освобождаване, от съображенията на посоченото решение, с оглед на които трябва да се тълкува разпоредителната му част, следва (вж. в този смисъл решение от 30 ноември 2011 г., Quinn Barlo и др./Комисия, T-208/06, EU:T:2011:701, т. 131), че то се отнася само до икономическите дейности, упражнявани от АПС.

200 Както бе посочено в точки 118 и 119 по-горе, Комисията не е доказала в достатъчна степен, че предоставянето на разрешения за пристанищните операции представлява икономическа дейност. С оглед на отделимия характер на дейностите на АПС, квалифицирани в обжалваното решение като икономически, и за да се гарантира правната сигурност при изпълнението на посоченото решение от Италианската република, обжалваното решение следва да се отмени в частта, в която квалифицира предоставянето на разрешения за пристанищните операции като икономическа дейност (вж. в този смисъл и по аналогия решения от 24 октомври 2002 г., Aéroports de Paris/Комисия, C-82/01 P, EU:C:2002:617, т. 77, и от 30 септември 2003 г., Германия/Комисия, C-239/01, EU:C:2003:514, т. 33). Жалбата трябва да бъде отхвърлена в останалата си част.

По съдебните разноски

201 Както е посочено в точка 200 по-горе, обжалваното решение следва да се отмени в частта, в която една от трите дейности, упражнявани от АПС, а именно предоставянето на разрешения за пристанищните операции, се квалифицира като икономическа дейност.

202 Съгласно член 134, параграф 3 от Процедурния правилник на Общия съд всяка страна понася направените от нея разноски, ако е загубила по едно или няколко от предявените основания. Общият съд обаче може да реши една от страните да понесе, наред с направените от нея съдебни разноски, и част от съдебните разноски на другата страна, ако обстоятелствата по делото го оправдават. Освен това съгласно член 138, параграф 3 от Процедурния правилник Общият съд може да реши встъпила страна, различна от посочените в параграфи 1 и 2, да понесе направените от нея съдебни разноски.

203 Следва обаче да се отбележи, че както жалбоподателите, подпомагани от встъпилата страна, така и Комисията са загубили делото по някои от своите искания и че обжалваното решение е отменено частично.

204 Освен това в дупликата Комисията уведомява Общия съд за публикуването на писмената защита на уебсайта „Shipping Italy“. В това отношение Комисията поддържа, че посоченото публикуване представлява неподходящо използване от страна на жалбоподателите на процесуалните документи, което би трябвало да има отражение върху съдебните разноски съгласно член 135, параграф 2 от Процедурния правилник, който уточнява, че Общият съд може да осъди дори спечелила делото страна да заплати част от или всички съдебни разноски, ако това е оправдано от поведението ѝ.

205 Комисията обаче не представя доказателства, че жалбоподателите са в основата на публикуването в интернет на писмената защита. Поради това не е възможно да се определи със сигурност източникът на изтичането на посочения документ. Следователно, макар такова отклонение да е жалко, при липса на доказателства за твърденията на Комисията искането ѝ не може да бъде уважено.

206 С оглед на гореизложеното всяка страна следва да бъде осъдена да понесе направените от нея съдебни разноски.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (десети разширен състав)

реши:

1) **Отменя Решение (ЕС) 2021/1757 на Комисията от 4 декември 2020 година относно схема за помощ SA.38399 — 2019/C (ex 2018/E), приведена в действие от Италия — Корпоративно данъчно облагане на пристанищата в Италия, в частта, в която квалифицира предоставянето на разрешения за пристанищните операции като икономическа дейност.**

2) **Отхвърля жалбата в останалата ѝ част.**

3) **Autorità di sistema portuale del Mar Ligure occidentale и другите жалбоподатели, чиито имена са посочени в приложението, Associazione Porti Italiani (Assoporti) и Европейската комисия понасят направените от тях съдебни разноски.**

Papasavvas Porchia Madise

Nihoul Verschuur

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 20 декември 2023 година.

Подписи